

20113

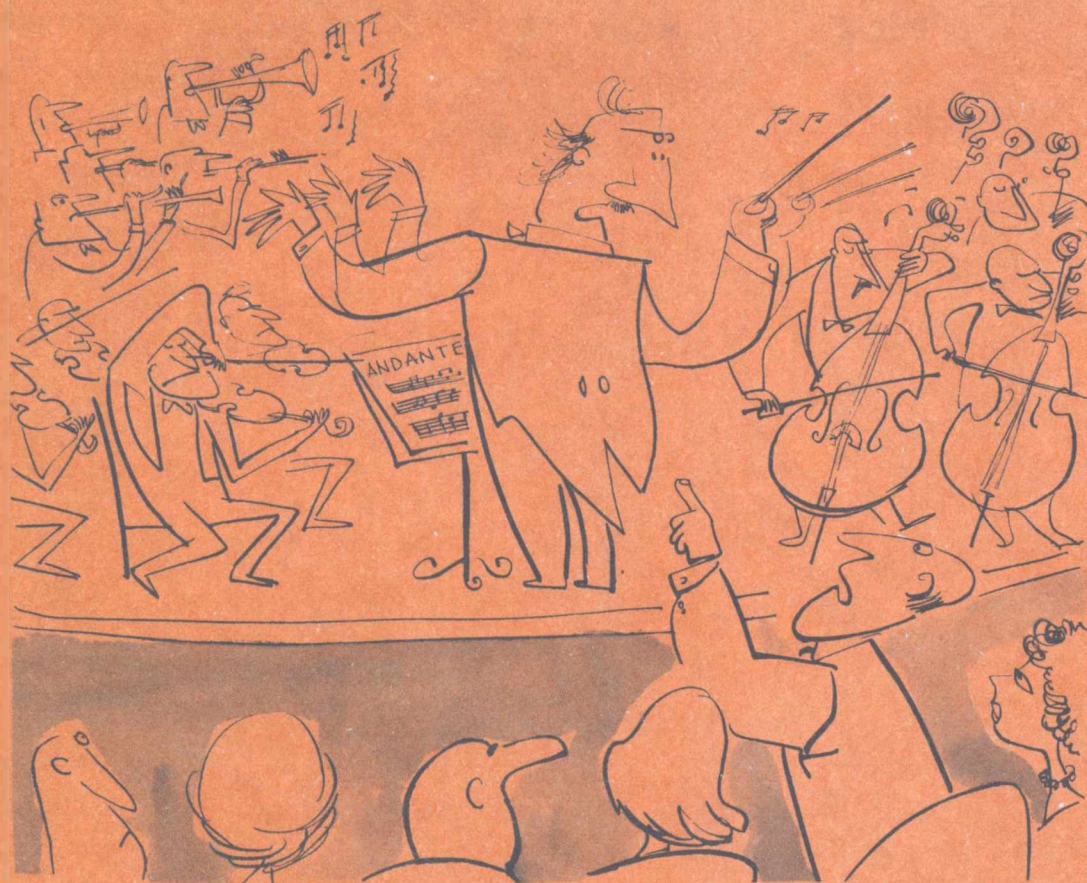
Se mai întâmplă la unele edituri

— **Materialele duminicale umoristice nu sînt de loc rele!!! Din păcate însă n-avem spațiu!**

Biblioteca Centrală
Regională
Huznașca-Beva

621556

Apropo de îndeplinirea ritmică a planului

— Ce-i hărmălaia asta?
Nu se mai înțelege nimic!
— Am început foarte târziu și acum trebuie să recuperăm.

Trișcă

M-a invitat la el la masă, amicul meu Trișcă. A rupt bucăți din mine «să-i fac cinstea», după cum spunea el, dar m-am lăsat greu. Nu-mi place să mă duc invitat pe la mese. Mai cu seamă la cele de prinz. Seara e altceva. Dar la prinz, cind vii de obicei singur și ai în jur întreaga familie care se uită în gura ta, îți rămâne imbucătura în git. În plus, trebuie să spui, din minut în minut, că e «splendid», că «e minunat», că «vai cum o preparați?», că «să-mi dați rețeta», și asta nu din alt motiv, dar gospodina te întreabă din secundă în secundă: «Vă place?», «Ei nu, chiar e bun?», «Dar parcă de aici n-ați servit!», «Vai, dar mai am!», «O, dar n-ați mâncat nimic, înseamnă că nu vă place!»

Și în felul acesta te îndopi, vrînd-nevrînd, ca un gîscan și trebuie să înghiți chiar și felul de mîncare despre care știi că îți omoară ficatul. Ah, ce bună-i masa acasă sau la restaurant, unde poți să ceri ospătarului ce vrei, fără ca el să te întrebe dacă-ți place ce ți-a adus, ba avînd chiar posibilitatea să-i spui fără să te

întrebe că ce ți-a adus n-a fost bun! De aceea evit invitațiile în familie la prinz. Sint ucigătoare. Mai bine un corn și un lapte bătut decît cinci feluri despre care trebuie să vorbești cinci ore!

Totuși, Trișcă m-a presat atît, pînă m-am dus. Mă așteptau. El, soția și două fete: una de paisprezece, cealaltă de șaisprezece ani. Toată echipa urîtă foc, dar îmbrăcată frumos, masa pusă cu fel de fel de abțibilduri și în cameră miros destul de apetisant.

Acum să nu vă așteptați la cine știe ce întimplare senzațională. Trișcă nu m-a chemat nici fiindcă i-aș fi șef, nici că ar fi avut vreun interes și nici că ar fi vrut să mă însoare cu vreo fată din cele două. Nu, domnule, un deșurubat ca mine nu mai are șanse la o fată de 16 ani și chiar dacă aș avea, cînd mă simt ca un tată imi pierce orice alură de don Juan. Trișcă m-a chemat pur și simplu ca să se mindrească omul cu măestria soției sale în ale bucătăriei.

Să știți că mai există încă mulți, foarte mulți oameni care te cheamă la masă fără să aibă vreun interes,

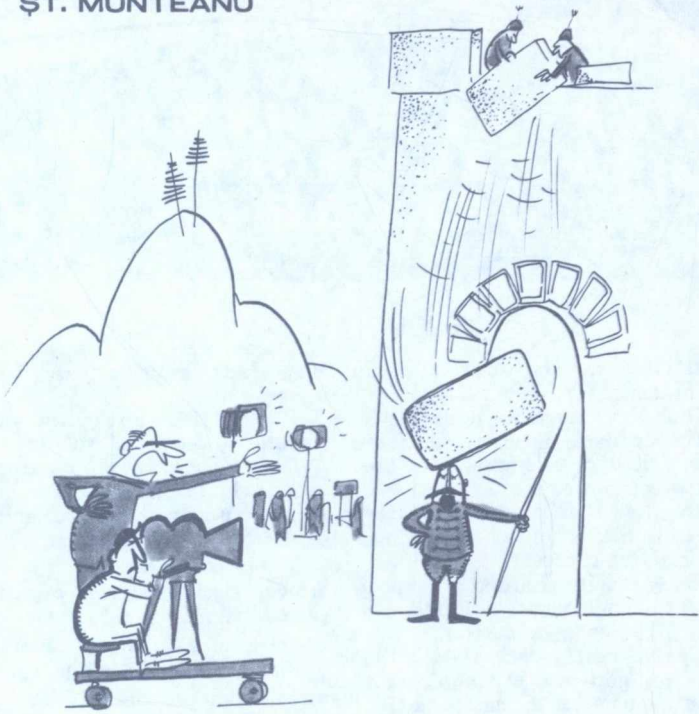
fără să vrea să-și facă relații și fără să calculeze nivelul mesei după rangul invitaților. Există încă mulți, foarte mulți oameni chiar, care te cheamă la masă pentru că le face lor plăcere și pentru că sint incredințați că îți faceși ție. Trișcă voia să se laude cu bucatele nevestii. Sint și d-ăștia. Care n-au copil geniu la pian sau la vioară, soț artist sau inginer laureat, frate celebru scriitor sau fotbalist, soră mare șahistă sau pictoriță de talent, nepot compozitor sau matematician fenomen, mă rog, care n-are nici unul dinăștia în familie, îi dă Dumnezeu o nevastă care gătește grozav și se laudă omul cu ea. Care va să zică Trișcă este un om de treabă, m-a chemat la masă, m-a primit frumos, soția lui nu m-a întreat absolut nimic dacă-i bun sau dacă nu-i. Mă rog, totul bine. Și totuși Trișcă m-a ucis. Să vedeți cum.

Am început cu țuică și măslină și chifteluțe mici, mici ca niște bile. Bun totul. M-am simțit obligat: «Foarte bune chifteluțele, măslinile și țuica!» «Păi da, face Trișcă, e de 34!» «Ce, zic eu,

grade?» «Nu! 34 de lei sticla! Bătrînă! Măslinile-s de alea mari de 16.»

Am înghițit doi simburi de măslină dintr-un foc, dar n-am scos o vorbă. A urmat pește. Cumpărase, după cum mi-a relatat Trișcă, la ei în colț la Alimentara; se dăduse de crescătorie. «Ia, făcu Trișcă, nu te jena, să vezi ce bun e. E de 9,80!» Un os de pește mi s-a înfipt în gîtle și pînă nu mi-a dat Trișcă una zdravănă la ceafă nu mi-am putut relua respirația. A urmat apoi o minunată friptură de rață pe varză. «Ai auzit ce-i cu rațele?» făcu Trișcă. «Ce-i?» «Sint convenabile. 14 lei kg, calitatea I. Vii!» L-am privit fix, am vrut să-i arunc în cap farfuria cu rața și cu varza, dar o privire rugătoare a nevastă-si m-a oprit. Cînd mi-a turnat al patrulea șpriț, Trișcă mi-a făcut cu ochiul: «Ce zici de vinul ăsta?» M-am oprit cu paharul la gură. «E de... Tîrnave!» spuse Trișcă. Am bătut. Și Trișcă a continuat: «15,60!» Și paharul mi s-a spart în mină. S-au repezit toți la mine. «V-ați tăiat? Vai! Ce nenorocire! Ooo! Vai!» Tremuram tot. «Îmi pare rău!» am spus.

ȘT. MUNTEANU

Regizorul: — Fă și dumneata un gest să se vadă
că te doare un pic...

SADI RUDEANU

«Bine că nu te-ai tăiat! mă consolea Trișcă. Și de pahar să nu-ți pară rău, e din alea de doi lei! Îl înlocuim!» Am mai aflat pină la urmă că brinza era de 17,80, că merele erau de 8, că torta valora una peste alta 56 lei, că ceșcuțele de cafea erau de 6 lei bucata, cafeaua de 8,30 lei suta și așa pină la finiș, la care am ajuns epuizat.

Cînd m-am ridicat să plec eram un pachet de nervi. Tîmp de o oră n-am mai întrebant nimic, ca nu cumva Trișcă să-mi spună prețul. La un moment dat, am vrut să încep o discuție apropo de fetele lui, dar m-am oprit. Ce-mi trebuie, domnule, o astfel de discuție cu maniacul ăsta! Așa că am tăcut în continuare. La orele 4,30 m-am ridicat. «Vă mulțumesc, a fost minunat, dar eu trebuie să plec!» Și l-am privit fix pe Trișcă. Dacă și la fraza asta mai găsește vreun preț de spus, îi dau în cap. Trișcă a zîmbit și apoi a spus: «Sper că te-ai simțit bine!» N-am răspuns. Cred că era o provocare. «Ți-a plăcut, nu?» Trișcă vorbea în gol. Mi-a ținut paltonul. «Mersi!» zic. «Frumos palton ai!» zice. Și am izbucnit

știind ce urmează: «Ascultă, Trișcă! Stofa e de trei sute douăzeci, costumul de gata o mie și o sută, cravata șaiszeci, cămașa nouăzeci și cinci, pantofii două sute nouăzeci și opt, maioul doisprezece, ciorapii șaisprezece și iz... mai vrei?» Trișcă a holbat ochii mari, n-a mai spus nimic, eu am spus «La revedere, mulțumesc și sărut mîna» și am țîșnit pe ușă.

A doua zi la birou, Trișcă, nimic. Nici o vorbă. Mă privea uneori încurcat. În sfîrșit, pe la prînz s-a apropiat de mine. «Auzi, zice, vreau să-ți spun ceva!» «Ce?» «Știi, ieri, totul a fost bine!» «Da!» «Ai produs o impresie bună!» «Mersi!» «Dar la urmă...» «Ce la urmă, Trișcă?» «Ai feștelit-o! Nu trebuia să spui prețul la tot ce aveai pe tine, mă-nțelegi? Pare meschin, știi? Nu face! Au rămas nevasta și fetele foarte contrariate! Te lauzi cu stofa și pantofii? Nu?»

Am bătut aerul cu mîinile și Trișcă m-a prins în brațe. Cînd m-am trezit, îmi turna pe gîtlej un coniac. «Bea, îmi spune Trișcă, ai avut o ameteală. Coniacul ăsta o să te facă bine! E de 4 lei și ceva suta!»

MIRCEA MICU

PARADI

DUMITRU CORBEA

PLĂCERI SUBLIME

Îmi place să stau acasă la țară
Cînd peste tot e primăvară
Și cînd ninge peste case
Cu petale foarte frumoase...

Îmi place să văd cum ies la muncă
Cooperatorii pe deal și pe luncă
Și mă strigă privind înapoi:
«Dumitre, Dumitre, vino cu noi...»

Eu m-aș duce cu ei ca la serbare
Să muncesc sub razele de soare
Acolo pe untele cîmpii
Dar ce să fac dacă trebuie să scriu poezii...?

În lume mai grozavă vorbă nu-i
Ca asta: «fiecare om la locul lui».

MARCEL BRESLAȘU

FABULA FABULEI

Controversa, cică, veche
Nu avea sub cer
Pereche.

Omul nu putea încalte
Nici un pic mai sus să salte
Din ce preciza o carte
Printre alte:
«E soarta ăluia... adult
Să stea la porți nișel mai mult!»

— Dar dacă stă mai mult nișel,
Se cugetă în sine el,
E totuși, totuși, un... vițel...!?
În rîndul doi, ca un ecou
Îl zgudui un lucru nou:
«În cazul ăsta este... bou!»

— Afurisită controversă
Ar trebui exact în cer să
Mă duc, firește, ca să cer să
Obțin relația
Inversă.

Dar din al minții lui tezură
Îl fulgeră un gînd de aur
Și-atunci, veterinarul-faur
Îl preschimbă decis în... taur!

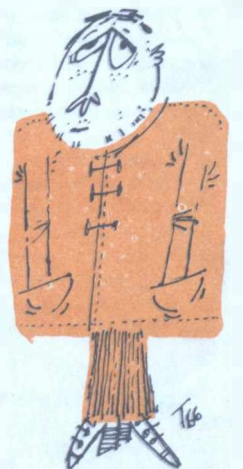
NINA CASSIAN

SĂRUTUL VIRTUOS

Dragostea, liturghie tîrzie
Mă ucide și mă învie.
Iubite, fii sever cu mine
Nu lăsa să se ducă
Fără întoarcere, clipa năucă.

Cristal sint, vibrația ta e în mine.
O, timpul, cum ne despoaie fără rușine
Cum ne lasă la marginea mării uități
De ucise garoafe înfricoșați,
Cu pleoapele cu genele ude
Ca niște siluete desnude.

Vino, e ultimul meu semn
Sărută-mă prelung, prelung și demn.

În dorința de a veni în ajutorul cititorilor care nu au în timpul somnului o preocupare mai serioasă decât să viseze verzi și uscate, publicăm mai jos un îndreptar pentru tălmăcirea viselor curente. Visele sînt tălmăcite după metode științifice riguros controlate și experimentate la institutul de astenie generală.

Lift care funcționează dacă visezi, mută-te la parter. Fiindcă visele rămîn vise.

Dacă totuși se adevărește, înseamnă că nu știi să visezi cum trebuie.

Audiență la un sfat popular dacă ai visat, să nu te trezești pînă cînd nu te primește, că a doua oară nu te mai întilnești cu un asemenea vis.

Cădere goală dacă ai visat înseamnă superstiții, dar trebuie să fii nebun să te trezești la miezul nopții ca s-o umpli.

Primă dacă ai visat, tair înseamnă. Dacă a doua zi visul nu

se împlinește, fii sigur că tairul se adevărește. Cînd pe linie de textile visul se repetă prea des, telefonezi la 05 să te trezească din cinci în cinci minute.

Aspirator «Record» dacă visezi, înseamnă că a doua zi te așteaptă nevasta cu mătura.

Butelie de aragaz dacă visezi, vei recita versurile «era pe cînd nu se vedea, azi o vedem și nu e»...

Romarta dacă ai visat, să nu suflî un cuvînt a doua zi. Ce-ți trebuie?

Mustare dacă ai visat, trezește-te imediat că există și cu avertisment...

Ieșire pe teren dacă ai visat, ne întilnim la 11 în hol la «Patria». Vino însă mai devreme, că eu tot teren am visat, și e o țuică grozavă la «Gambrius».

Interesează-te ce-a visat și amicul de la cadre, că altfel sintem în aer.

Critic literar dacă visezi, treaba ta. Cum îți așterni așa dormi.

Eu am visat într-o noapte un

critic literar, și a doua zi m-am trezit dărîmat.

Era după cutremurul din 1940. **Ciubuc** dacă ai visat, spune-mi și mie de unde ai cumpărat mînuși bărbătești îmblănite.

Brigitte Bardot dacă ai visat, părerea mea este să nu te mai trezești, că-i păcat.

Dacă Brigitte Bardot e ocupată, se recomandă vise cu Sophia Loren. Ține loc și de antigel.

Spațiu locativ dacă visezi... aș! Asta nu poți visa ci trebuie să te scoli cu noaptea în cap și să-ți iei număr de ordine.

Soție dacă ai visat, te privește personal. Nu ne amestecăm în ghinioanele altuia. Dacă și a doua noapte soție ai visat, îți meriți soarta. Înseamnă că pînă și în vis ești sub papuc. Dacă și în a treia noapte soție ai visat... ia mai lasă-mă dom'le în pace, vrei să-mi bagi și mie în cap vise din astea?...

Analiza muncii dacă ai visat, înseamnă că înainte de culcare ai

luat două aspirine care își fac efectul.

Vinător dacă visezi, nu știu ce înseamnă, dar o să mă interesez.

Divorț dacă visezi, înseamnă că suferi de insomnii. Există tratament contra insomniilor, dar parcă o să vrei să-l urmezi?...

Divorț dacă visezi... (o să-mi atrageți desigur atenția că am mai spus-o o dată. Știu, dar parcă există numai un singur divorț?...).

Fiat 1300 dacă ai visat, sincerele mele felicitări, dragul meu prieten! (Te-ai ajuns, nesuferitule!, vedea-te-aș fără cele patru taloane!).

Merge și la Fiat 600, dar cu 50% reducere.

Crap dacă visezi, dă-i frate și adresa mea.

Dacă îi e frică să vină singur, pot veni mai mulți. Două trei kilograme.

Urzica dacă ai visat, să nu vii a doua zi la noi cu pretenții...

(fragment)

Președintele tribunalului Sfintei Inchiziții
Un cardinal
Un inchizitor

INCHIZITORUL :

Să punem ordine, sanctissime cardinal
În anarhia gustului personal!
Uitați-vă bine în stînga și-n dreapta!
Unde mai deslușiți înțeleapta
Învățătură a marelui Aristotel?
Lunea-și permite să nu mai vadă ca el,
Crezînd că descifrează veșnicia.
De-aici începe schizma și erezia.
Păcatul devine virtute și virtutea păcat,
Totul devine de neiertat,
Apoi fiecare după părerile sale
Creează universuri personale
Parodiînd în spirit ateu
Amplioarea operei lui Dumnezeu.
Nici rugul, nici securea, nici pumnalul
N-au reușit să curme-n veac scandalul
Numit eufemistic, de la naștere
Materialism, neconformism, cunoaștere...

CARDINALUL :

Vă gîndiți poate la spiritul luciferic
Care ține să iasă din întineric,
Adică să scape din locul blestemat
De unde-a fost aruncat,

ÎNAINTE DE ORA PROCESULUI

de MIRCEA PAVELESCU

Creatorul crezînd că în acest mod
Îl va face mai puțin incomod
Pe Lucifer cel căzut în disgrăție
Care cunoaște secretul de fabricație
A primului om — din scuipat și tină —
Și trucul despărțirii beznei de lumină
Și toată aparatura de laborator
A marelui ziditor,
Pe care-ar pune-o lumii la dispoziție
De n-ar veghea prea Sfînta Inchiziție.

INCHIZITORUL :

Aveți dreptate, trebuie să veghem!

CARDINALUL :

Atît cît putem.
Există certitudinea-n popor
Că orișicine poate fi Creator
Și mai ales că are dreptul să fie!

INCHIZITORUL :

Aceasta-i cea mai cumplită erezie
Care năruie însăși stîlpii credinței!
Trebuie să luptăm cu ghearele și cu dinții
Impotriva periculoasei idei
Că omul poate naște Dumnezeu,
Fapt incredibil chiar pentru-un ateu.

PREȘEDINTELE TRIBUNALULUI :

Să se introducă acuzatul Galileu.

AL. CLENCIU

EA: — Aștepți de mult?

TESTAMENT

MOTTO: pe mine m-ai omorît dar cu calul ce-ai avut...
(dintr-un cîntec)

doamne dumnezeule noi acestea care plîngînd tîpînd și tînguindu-ne scriem și semnăm acest întristat document nu mai sintem vîi nu mai avem trup atunci ce ne-a rămas dacă nu trupul nu știm credeți-ne nu știm pesemne sintem stafii da pur și simplu nu mai sintem nimic altceva decît stafia punctului fantoma virgulei strigoii semnului întrebării și al mirării et caetera așa cum poate arăta numai sufletul tatălui lui hamlet

totuși uciderea regelui danemarcei avea logica ei exista nu-i așa un tron pe care-l rîvnea ticălosul acela de claudius fratele regelui unchiul melancolicului prinț dar cu noi ce-au avut unii autori contemporani ce vă rugăm vă implorăm spuneți-ne de ce ne-au omorît și ce au avut ei de cîștigat prin aceasta ei sau poeziile pe care le publicăm nu înțelegem nici în ruptul capului

s-o luăm metodic poate așa vom ajunge la un răspuns deși nu credem

oare ocupam noi un spațiu prea mare și important în așa fel încît nu le mai rămînea loc cuvintelor oare comparațiile metaforele hiperbolele și toate celelalte nestemate ale discursului poetic se poticneau de noi oare nu cumva dimpotrivă tocmai pentru a le pune în valoare am fost și noi create de atîtea veacuri și am servit în bune condițiuni celor mai mari poeți ai lumii

ura față de grămăticii să fie pricina bine dar nu pentru grămăticii scriu poezii ci pentru cititori or ce vină are cititorul în toate acestea el vrea să guste idei sensibilizate artistic nu să dezlege un rebus în fond pentru șarade există o publicație aparte dar chiar și acolo se mai pune un punct din loc în loc

să zici că autorul vrea în felul acesta să-și dea adeziunea la mijloacele grupării literare occidentale care în primele decenii ale acestui secol îi număra pe andre breton pe paul eluard și pe alții unii tocmai cei mai buni de atunci încoace și-au revizuit singuri uneltele artistice au trecut ani mulți o viață de om și tinerele isme din acea vreme au îmbătrînit binișor azi stau țepene în rîndul care le e rezervat în istoria literaturii or în acest caz ce rost ar avea să învie brusc apărînd pe malul dîmboviței în paginile unui poet al altei epoci și al altui suflu și al altor comunicări nu nici aceasta nu poate fi explicația

așa că nu mai rămîne din păcate decît una e vorba de intenția obținerii unui efect facil de surpriză suprasolicitarea interesului lectorilor pentru niște texte care altminteri nu păcătuiesc prin cine știe ce valoare poetică groaznic de rău ne pare că nu găsim nici un alt motiv pentru care noi punctul virgula două punctele ghilimelele parantezele pauza în sfîrșit toate semnele de punctuație am fost măcelărite fără milă întocmai cum s-a petrecut cu uciderea pruncilor de către irod

împreună cu noi protestează din lumea celor fără trup și majusculele da absolut toate majusculele alfabetului ele ne-au împărțit soarta excepție fac numai majusculele din numele autorilor respectivi dreptate mai e și asta ar fi trebuit să crape și ele lingă noi cu noi o dată și cu asta gata soartă tristă și amară drept care semnăm rugîndu-vă să povestiți copiilor voștri din ceea ce țineți voi minte despre noi adică să le spuneți că punctul era un semn care rezulta din atingerea virfului creionului sau peniței de foaia de hîrtie virgula era un punct căruia i se adăuga în jos dreapta o scurtă codiță semnului întrebării era un cîrlig deasupra unui punct parantezele erau două jumătăți de cerc care își duceau reciproc dorul fiindcă între ele era o distanță acoperită de cuvinte pe scurt descrieți-ne vă rugăm nu lăsați să se șteargă amintirea noastră din memoria și sufletul copiilor voștri

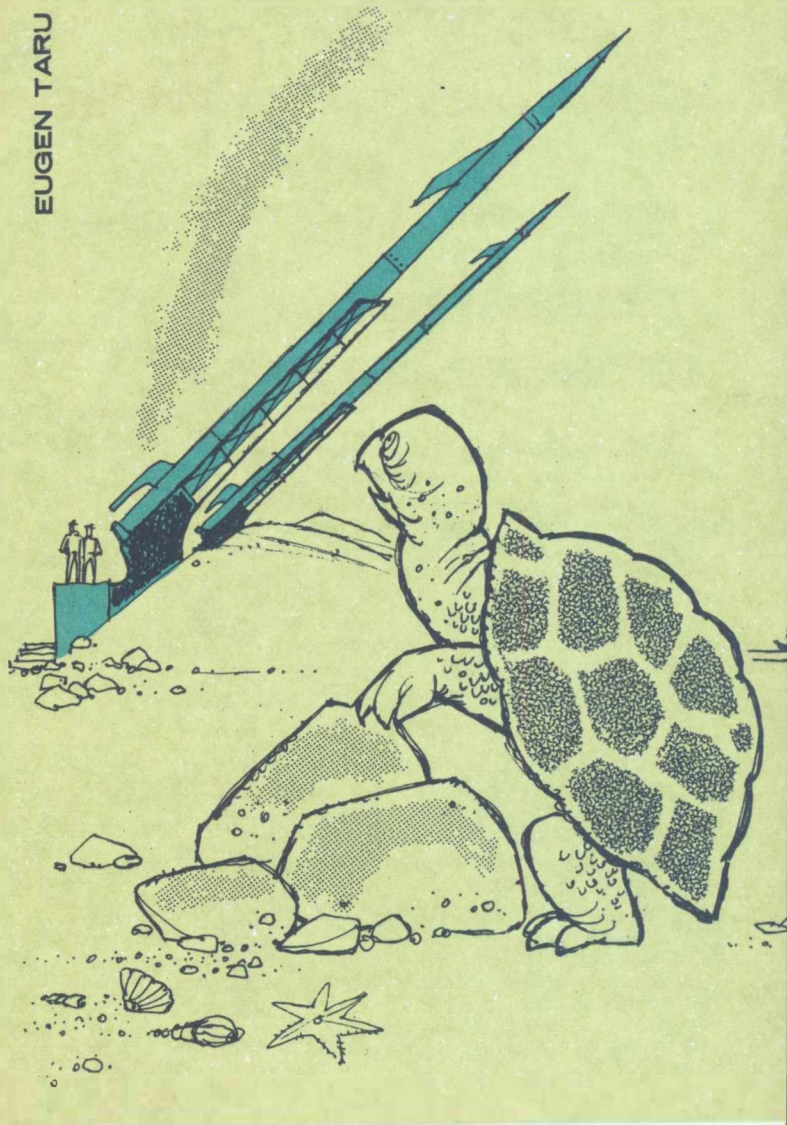
iar dacă aveți vreme vreodată spuneți-le că pe cînd eram în viață aveam și noi rostul nostru pe lume nu stăteam în cărți chiar așa de florile mărului ajutam la descîlcirea gîndurilor autorului pentru cel căruia îi erau adresate eventual puteți aminti și de intonație ba chiar că în orice text scris în limba spaniolă semnul interogației se pune și la începutul frazei respective nu numai la sfîrșitul ei ca să știe omul dinainte cum să moduleze cuvintele și să pună în evidență sensul

acesta este mesajul nostru vi-l lăsăm cu limbă de moarte semnează semnele de punctuație răposate

Pt. conf. ȘTEFAN IUREȘ

Pe insula Aldabra (Oceanul Indian), patria broaștelor țestoase cu longevitate multiseclară, se instalează baze militare anglo-americane.

EUGEN TARU

— Nebuni!... Au viața atît de scurtă și tot mai vor să o scurteze!...

POMPILIU DUMITRESCU

— Doctore!... Piciorul!!!
— Ei!... Ce-i cu el???

ITALIA

MANZONI CARLO

VENERABILUL
VENERANDA

Milanez, Manzoni este actualmente unul dintre umoriștii cei mai apreciați în țara sa. Îl caracterizează o anumită logică a absurdului, sau vice-versa și scapără mii de scînteri în scurtele sale povestiri despre «Il signore Veneranda». A fost unul dintre fondatorii lui Bertholdo, cel mai clasic dintre magazinele de umor publicate în Italia. Seria sa neagră, comică, intitulată «Suspense» în umor, se bucură de un succes enorm. Opera lui Manzoni e tradusă în limbile spaniolă, germană și portugheză.

Domnul Veneranda se opri în fața unei case, privi ferestrele întunecate și fluieră de citeva ori ca și cînd ar fi chemat pe cineva.

La etajul 3 apărură un domn în fereastră.

«N-aveți cheie?» întrebă domnul, strigînd tare pentru a fi auzit.

— Nu, n-am cheie, strigă Veneranda.

— Și poarta e încuiată? strigă din nou cel de la fereastră.

— Da, e încuiată, răspunse Veneranda.

— Atunci să vă arunc cheia.

— De ce? întrebă Veneranda.

— Pentru ca să deschideți poarta.

— Bine, strigă Veneranda, dacă doriți să deschid poarta, aruncați-mi cheia.

— Păi, nu vreți să intrați?

— Nu, de ce să intru?

— Nu locuiți aici? întrebă domnul de la fereastră, nemaiînțelegînd nimic.

— Nu, răspunse Veneranda.

— Atunci, de ce aveți nevoie de cheie?

— Păi cu ce vreți să vă deschid poarta?

Cu pipa?

— Dar eu nu vreau să deschid poarta, strigă domnul de la fereastră. Credeam că locuiți aici, v-am auzit fluierînd.

— Și cum? Toți cei care locuiesc în casa asta fluieră? întrebă Veneranda, continuînd să țipe.

— Cînd n-au cheie, da, răspunse domnul de la fereastră.

— Nici eu n-am cheie, strigă Veneranda.

— În fond, aș putea să știu de ce țipați?

Nu se mai poate dormi aici, zbiră un domn de la et. I ieșînd la fereastră.

— Țipăm pentru că dumnealui se află la et. III, iar eu în stradă, zise Veneranda.

Dacă am vorbi încet, nu ne-am auzi.

— Dar ce doriți, întrebă domnul de la et. I.

— Întrebați-l mai bine pe locatarul de la etajul 3 ce dorește, spuse Veneranda. Eu încă n-am înțeles — întii vrea să-mi arunce cheia ca să deschid poarta, apoi nu mai vrea să deschid poarta, după aceea spune că din moment ce fluier trebuie să locuiesc aici. Nu pricep nimic. D-ta fluieri?

— Eu? Nu. De ce să fluier? întrebă domnul de la et. I.

— Pentru că locuiți în această casă, spuse Veneranda. Domnul de la et. 3 spunea că toți cei care locuiesc aici, fluieră. În fine! Treaba asta nu mă privește, n-aveți decît să fluierați, dacă vreți!

Veneranda dădu din cap, schițînd un salut și o porni la drum, bombănînd că trebuie să fi nimerit la un ospiciu de nebuni.

Pierre Vêron: Curajul este arta de a te teme, fără să se bage de seamă.

Jules Renard: N-am avut nici măcar acest noroc de a pierde un tren care să fi avut un accident.

Romain Rolland: Nu e greșit spus că femeia e jumătatea bărbatului. Deoarece un bărbat căsătorit nu mai e decît o jumătate de bărbat.

T.H. Huxley: Acela care refuză să treacă dincolo de fapte, rar atinge faptele.

Oscar Wilde: Cîteodată mi se pare că Dumnezeu și-a supraevaluat posibilitățile, atunci cînd a creat omul.

Stendhal: Dumnezeu are o singură scuză, aceea că nu există.

Maurice Henry: Îi merge cît se poate de bine: a murit.

Alfred Capus: Totul se aranjează, dar prost.

AFORISME

Samuel Butler: Omul este singurul animal prieten cu victimele pe care-și propune să le mînînce.

Eugen Ionescu: De ce la rubrica de stare civilă se dă vîrsta decedaților și niciodată a celor nou născuți?

Eugen Ionescu: Numai cuvintele contează, restul este vorbărie.

Marx Brothers: (dialog)
— «Și dacă nimeni din casă nu a furat tabloul?»
— Vom căuta în casa alăturată.

— Și, presupunînd că nu e nici o casă alăturată?

— În cazul acesta, va trebui, evident, să clădim una.

G.K. Chesterton: Cel mai bun sistem de a prinde un tren e de a pierde pe cel precedent.

Mauriciu Sachs: Buni moraliști sînt numai cei care se ocupă de morala altora.

Samuel Beckett: Dar cu ce își pierde vremea Dumnezeu înainte de creație?

FRANȚA

CHAVAL

O SITUAȚIUNE
URGENTĂ

Dacă n-ar fi fost caricaturistul cel mai caustic de după război, Chaval ar fi fost oricum un umorist foarte original ca scriitor.

Încă în «Vive Guttenberg», o antologie de desene, Chaval scriitorul lasă să se întrevadă ce-i poate pana.

Desigur, Chaval n-a executat mîile de desene umoristice fără să se resimtă, fără ca această jonglerie în absurd să nu-l fi influențat pe scriitor. Atît desenele cît și textele lui se caracterizează printr-un umor întunecat, printr-o înclinație pentru tot ce-i trist și printr-o duritate diluată în dispreț. În stilul scriitorului regăsim toate calitățile desenatorului, o minunată claritate și un refuz sistematic al oricărei înflorituri inutile. Așa, cum desenează cu minimum de linii, scrie cu minimum de cuvinte pentru a-și atinge ținta, întotdeauna în plin centru.

Servitoarea arhitectului intră să-și anunțe stăpînul că un oarecare domn A. dorește să-l vadă cît mai urgent posibil.

«Roagă-l să aștepte puțin», răspunse arhitectul, care tocmai lua masa.

Peste o jumătate de oră arhitectul îl primi pe A. Acesta îi ceru planul unui imobil pe care-l construise cu 3 ani în urmă.

— Domnule, îi spuse arhitectul, aș putea să știu pentru ce doriți acest plan?

A. îi spuse că băiețelul lui, în vîrstă de cîteva luni, căzuse în conducta de gunoi și că planul i-ar folosi pentru a putea sparge zidul în locurile în care se presupune că s-ar fi putut opri copilul.

Arhitectul întrebă mirat de ce nu s-a adresat Poliției de Ajutor? A. îi povesti că trimisese o scrisoare acestei instituții, care după 4 zile îl sfătui să se adreseze întii responsabilului imobilului. Acesta îi răspunse aproape imediat că nu se putea face nimic fără plan, ceea ce l-a determinat să-și ia permisiunea de a-i scrie, cerîndu-i o întîlnire. Adăugă că ajunsese ceva mai devreme din cauza urgenței pe care o prezenta situația.

— Într-adevăr, spuse arhitectul, este foarte urgent. S-ar putea ca băiețelului să-i fie foame.

— Foame? Nu cred, spuse A., pentru că am turnat cîteva litri de lapte pasteurizat din care trebuie să fi băut măcar atîta cît să reziste pînă la sosirea zidarilor.

— Credeți că acest copil nu s-a rănit în cădere? întrebă arhitectul.

— Jurnalele spun că nu, răspunse A.

— În cazul acesta, nu e nici o grabă, spuse arhitectul. Și eu sînt tată de familie și trebuie să-mi conduc soția și copiii miine la B... Nu rămîn cu ei decît o zi și voi fi înapoi miercură viitoare. Între timp voi dispune ca secretarul meu să caute planul imobilului. Îi veți putea telefona oricînd cu inepere de joi dimineața; cred că mai mult nu putem face.

A. mulțumi arhitectului și plecă ușurat.

Traduceri de S. GH.

CULMEA SLUGĂRNICIEI

— Aveți un fulg pe umăr, dar... nu ajung pînă la el...

CODUL MANIERELOR ELEGANTE

VITRINA NOULUI NĂSCUT

Din nici un pătuț, cărucior sau landou nu trebuie să lipsească:

CODUL MANIERELOR ELEGANTE

EDIȚIE PRECOCE

TIRAJ 3999 de exemplare pe bărbite lux și un exemplar pe hîrtie velină — șervețele.

CAP. I.

Încă din fașe, noul născut trebuie să studieze și să conspecteze cu multă atenție acest prețios manual.

Din paginile lui, tinărul n.n.* va învăța cum trebuie să se comporte față de tinerele n.n. în următoarele împrejurări:

ÎN TRAMVAI

Tinărul n.n. de îndată ce va vedea lingă el o tinăra n.n. se va ridica numai de cît în picioare, își

va scoate respectuos scufița și-i va oferi locul. (că peste 20 de ani nu va mai repeta acest gest).

Metoda cu cititul «Luminiței», «Arici Pogonici»-ului precum și a altor publicații de specialitate e recomandabilă numai de la majorat în sus.

PE STRADĂ

Tinerele n.n. nu vor lega discuții cu persoanele necunoscute de sex opus chiar dacă acestea li se vor adresa cu un limbaj curtenitor ca «Psst!» sau spiritual: «Ma-my!», «Pu-si!», «Gi-gea fa-ta!»

De asemenea nu vor întoarce capul după tinerii n.n. chiar dacă aceștia circulă în landouri Fiat și încetinesc viteza în apropierea lor.

La ceaiuri, grișuri și alte orezuri cu lapte dansante, tinerii n.n. vor veni într-o ținută decentă. Se vor evita scutecele strimte, fără manșetă, cu ținte și tighete, pieptărașele cadrilate în culori țipătoare, botoșii roșii cu catarame etc.

Dansatori n.n.! cînd invitați partenerii la dans scoateți, biberonul

Snagov cu filtru din gură. De asemenea nu este recomandabil ca în timpul twistului, cea-cea-ului sau rockand-rollsului cu lapte să dansați cu căciulița sau cu scufița pe cap.

Tineri sugari! Evitați să amestecați ceaiul trei stele cu «adio mămică». Amestecîndu-le, cel mult vă puteți perfecționa mersul de-a bușilea!

Nu uitați! Numai laptele poate să fie prof... Nu și dumneavoastră.

IN EXCURSIE

Excursioniști n.n.! Trebuie să știți că poteciile sînt marcate. Nu mai e nevoie și de marcajul dumneavoastră cu cutii de conserve de lapte praf, sticle, susete etc.

Dacă simțiți nevoia precoce de a scrie încă de la această vîrstă fragedă, nu o faceți pe scoarta copacilor. Cuțitul este necesar pe inunte, dar nu este neapărată nevoie să-l folosiți, pentru ca «posteritatea» să afle că pe acolo a trecut... BEBE 1966.

MIRCEA IVĂNESCU

Despre calitatea unor oglinzi

— De ce te strămbi așa?
— Ca să mă văd corect în oglindă.

V. TIMOC

— A spus mămica să lași romanele că nu mai sîntem în vacanță!...

LA CINEMA

Tinărul n.n. nu trebuie neapărat să-i povestească tot filmul partenerii sale, pentru a-i demonstra vasta sa cultură. În timpul spectacolului, folosiți un sortiment bogat de acadele foșnitoare. Dulciurile îmbrăcate în celofan, staniol și alte asemenea ambalaje, produc o stare psihologică minunată celor din jur.

Dacă doriți să obțineți cît mai multe locuri goale în jurul dumneavoastră, veniți la cinema și cu tranzistorul.

În timp ce rulează filmul, dați drumul la tranzistor pentru a avea o audieție stereofonică. Puneți-l la maximum, atunci cînd se execută diferite huly-guly sau alte twisturi de... leagăn.

Nimeni nu poate pretinde unor tineri n.n. să aibă 7 ani de-acasă.

Dar măcar șapte săptămîni de-acasă, nu strică.

GRIGORE POP

* n.n. = nou născut

— Joci o tablă?
— Imposibil.
— Poate preferi pinacul?
— Nici.
— Atunci un șah?
— Nu pot. Am de lucru!
— Măi, ce tip!
Și amical ieși trintind ușa. Bate ușor în altă ușă apoi intră. Scena se repetă.

— Faci o tablă?
— Mulțumesc... dar am de terminat o piesă în trei acte...
— Lasă-mă, nene, cu trei acte! Cite ai scris?
— Două.
— Admirabil! Piesa se termină aici.

— Dar nici n-ai citit-o ca să știi unde trebuie să se termine!
— Nu-i nevoie! Îți spun eu... actul trei e balast. Și apoi ai văzut că piese în trei acte nu se mai poartă. Nu-i modern. Scriu trei autori cite o piesă într-un act și... vorba aia... pune fiecare mină de la mină și iese un spectacol... să-ți aduci și soacra nu altceva! Așa că piesa o poți considera din clipa asta terminată! Hai să facem o tablă!

— Nu înțelegi, băiatule, că am terminat și jumătate din actul trei? Ce vrei să fac cu el?

— Lasă-l deocamdată în pace și fă mai târziu din el o altă piesă.
— Dar se continuă acțiunea din actul I și II...

— Foarte bine. O înlocuiești cu altă acțiune, schimbi numele personajelor și ai terminat distracția...

— Ce distracție, frate, că-i dramă!

— Ei, parcă drama în teatru nu-i tot distracție! Hai drăguță că pierdem timpul! Doar n-am venit la casa de creație ca să-mi pun picioarele în apă rece și să lucrez! Am venit să mă destind și eu!... Facem un șah?

— Nu pot, frate, nu pot! Trebuie să-mi termin lucrarea!

— Ia te uită comedie!... Parcă ai semna condica, așa te grăbești! Încuiat mai ești! Eu unul nu pot scrie la comandă... sînt la discreția inspirației. Vrea să vină? Bine. Nu vrea să vină? Iar bine! Ehe!... Dacă Eminescu ar fi lucrat ca tine sau ca ălălat din camera vecină, nu mai aveam noi «Cobori în jos luceafăr blind!» Lucrezi, domnule, dar cînd simți că te furnică!

— Păi, pe tine nu te mai furnică cam de vreo doi ani!...

— Nu mă grăbesc. Aștept. Decît să iasă ceva mediocru, mai bine mai puțin, dar genial! Ei, joci sau nu joci?

— Nu pot! Crede-mă!
— Bineeee! Scrie-ți mai departe petiția și dă-o la registratură.

Și ieși bombănind și trintind ușa.

— Cică asta-i casă de creație. Poate casă de pensii... de funcționari... să n-ai tu cu cine juca o tablă... o linie... un mărțișor... îi deranjezi din muncă! Ha! Unul mai în febra creației ca altul.

După ce se mai liniștii ieși în grădină. Pe o bancă îl zări pe poet. Al meu este! Așa visează cu ochii deschiși... poate să viseze și să dea cu zarul că n-o fi foc.

— Salve, barde! Faci una mică? Poetul zîmbi fără să răspundă. (văzîndu-i privirea) Ce-o fi cu ăsta, frate? Stă cu ochii în pom și nici nu-mi răspunde!

— Zău, hai să facem o tablă...
— Iartă-mă, dar nu pot. Îmi pregătesc volumul de versuri pentru la toamnă!

— Aăă... ce naiba! Parcă sin-teți vorbiți cu toții! Ce plictiseală, domnule! Ce vreți, măi? Să mă duc să joc table cu șeful de gară? Asta-i casă de creație?

— De creație, dacă nu ți-e cu supărare! Răspunde blind poetul.

— Creație, recreație... tot aia e! Nu poți să crezi fără să te crezezi!

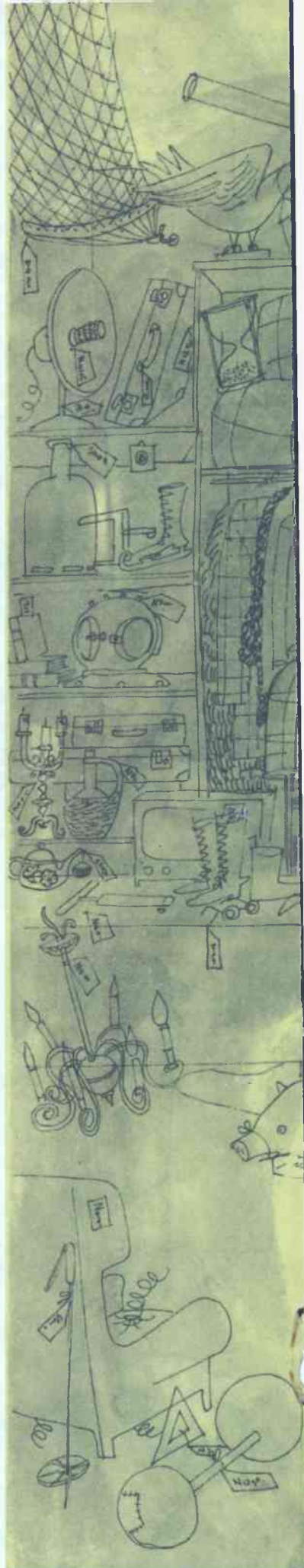
— Eu nu te înțeleg! suspină poetul. Cum se face că vii aici? De ce nu te-ai dus la o casă de odihnă?

— E mai confortabil, mon cher! Și apoi, inițial, am venit să crez... dar nu știu... parcă s-a pus inspirația în grevă!... M-a părăsit muza! Eu lucrez foarte greu. Întii gîndesc... apoi mă contrazic cu mine însumi ca să îmi dau seama de rezistența lucrării mele... pe urmă iar gîndesc... apoi las să pritocească ideea în cap vreo săptămînă, două... și după asta încep, cum s-ar spune, orchestrația! (pauză) Ei, facem una mică?

— Nu pot. Crede-mă!
Se depărtă furios, neuitînd să dea ultimele rețete de lucru poetului.

— Ascultă-mă pe mine, nene!...

(Urmare în pag. 12)

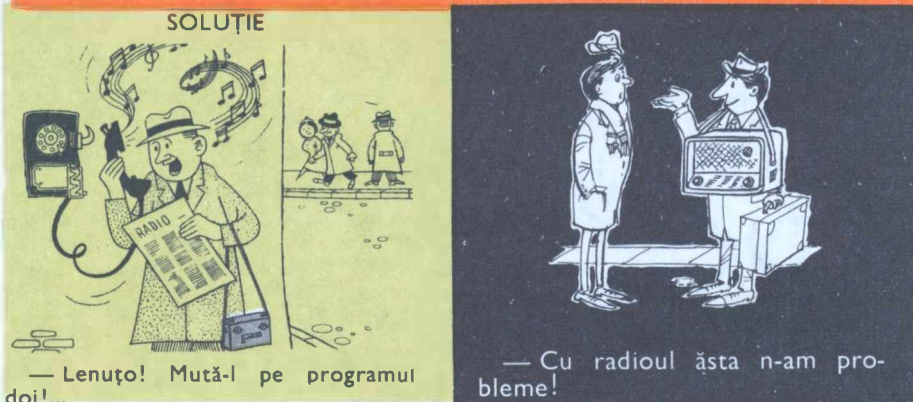
GH. CHIRIAC
FRED GHENĂDESCU
ADRIAN DRAGOMIRESCU

INDISCUȚIE

LIPSA DE BATERII PENTRU RADIORECEPTORILE CU TRANZISTORI

— Totuși, spune-mi, te rog, unde pot găsi o baterie?
— Numai peste drum.

— Lenuțo! Mută-l pe programul doi!...

— Cu radioul ăsta n-am probleme!

In atenția unor părinți

... DESPRE UNII IUBITORI DE ARTĂ

Cum a constatat și-Aristotel, oamenii nu sînt toți la fel. Ați observat, de pildă, că fiecare individ posedă...n spirit, altă concentrație de acid (?), alt colorit în limbaj(?) și alte manifestări — la surmenaj? Însă ce-i diferențiază mai ales e doza de interes (propriu și caracteristic) acordat fenomenului artistic.

La Operă, bunăoară, unii s-ar duce-n fiecare seară. (La cinematografe e-o deficiență că nu există «condică de prezență!») Frecventarea teatrelor (din precauție) mai depinde și de distribuție. Cîțiva cetățeni — cert e — își fac timp numai pentru concerte; iar cite unul (exemplu concret: *amicul ZET!*)

— aș zice — printr-un miracol — nu scapă nici un spectacol.

Perorează ca un perfect muzician despre bagheta lui Karajan, sau despre... «Ah, arcușul lui Menuhin și Oistrach!» Alteori, te întreabă sec: — Cum și s-a părut Teatrul grec? A! N-ai fost? Lipsă regretabilă! Ai pierdut o Electră formidabilă!

Despre teatrul francez: O! Inegalabilul Barault!

Stăpînește și-un vocabular cromatic de veritabil cronicar dramatic; evidentiază: «jocul de compoziție» «abstracta intensitate de intuiție» «viziunea reliefat-multicoloră» «tonalitatea polimorf-minoră» «emoțiile pictural-armonice» «subtilitățile abscons-sincronice» «interiorizările de tumult pitoresc»...

Mărturisesc că, auzindu-l, fac intemeiate complexe de inferioritate. Mi-e pur și simplu rușine; de fapt, el e mai ocupat decît mine: mai e și cam cheflu... Atunci, mă iartă! de unde vremea necesară pentru artă? Eu, cît m-aș zbate, nu pot izbuti nici în lunile cu 5 duminici să vizionez spectacolele toate. Amicul ZET cum naiba poate? Mister «abscons» și obscur!... Și totuși e mai simplu ca «Bon jour»! Explicația mi-a înlesnit-o observația unui confrate: — «Cine? ZET? N-ar da un leu pe un bilet la nici un teatru. După părerea lui, circa 4 (patru) jumătăți de basamac o înlocuiesc și pe Ima Sumak. Și-apoi... timp pierdut fără rost! N-o să scrie-n ziare cum a fost?»

.....
Cum a constatat și-Aristotel, oamenii nu sînt toți la fel. Iar eu am o constatare în plus: «Nici iubitorii de artă, nu-s!»

G. HULUBEI

CIK DAMADIAN

(se știu ei care)

— Ne-am gîndit că poate l-ați găsit pe tătucu!...

COMPLETĂRI

la cursul de istorie universală

Alexandru Macedon muștra pe un pirat pentru faptele sale.

— Sînt pirat, îi ripostă acesta, pentru că am o singură corabie; dacă aș avea o flotă aș fi un cuceritor.

*

Ducele de Nivernais se duse să-și vadă intendentul, grav bolnav.

— Domnule duce, spuse umil bolnavul, vă rog să mă iertați că mor în fața dumneavoastră.

— Nu te jena, dragul meu — răspunse distrat ducele.

*

Napoleon al III-lea nu se pricepea de loc la muzică.

Auzind despre faima lui Liszt, îl invită să cînte la Tuileries. După ce artistul interpretă Rugăciunea lui Moise de Rossini și termină cu câteva acorduri puternice, împăratul îl complimentă:

— Ce bine imitați tunetul!

*

Ludovic-Filip, în cursul unei călătorii în Normandia, oferi un trabuc primarului unui sat unde i se făcuse o primire călduroasă.

— Acest trabuc, ah! Sire, strigă primarul pătruns de recunoștință, acest trabuc îl voi fuma toată viața mea!

*

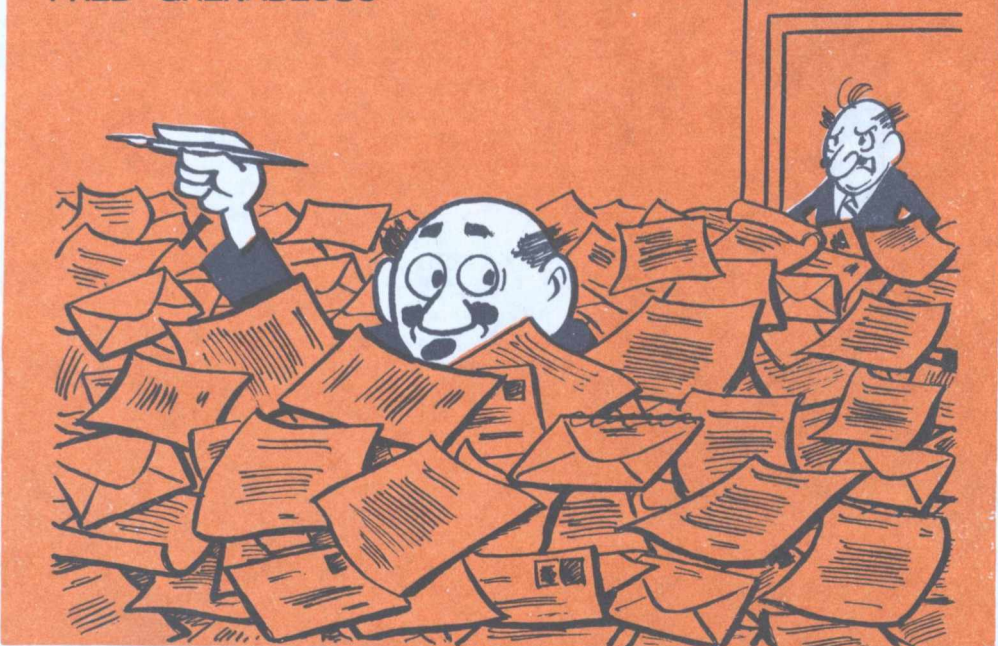
Un intendent din Languedoc, căruia îi murise soția la Béziers, voia ca provincia să-i facă funeralii pe cheltuiala ei. Deputatul trimis îi explică de ce nu e posibil și adăugă:

— Dacă ar fi vorba de dv., domnule, vi s-ar face bucurios.

Unele întreprinderi nu dau atenție reclamațiilor dacă ele nu sînt în număr mare, pe motiv că «sînt minore».

FRED GHENĂDESCU

— Cum stai cu sesizările, Popescule? Tot minore?
— Se apropie de majorat, tovarășe șef!

S-a întimplat în palatul imperial din Petersburg: În timp ce Liszt cînta, țarul Nicolae I care prefera muzica militară, vorbea foarte tare. Ilustrul muzician se opri brusc. Întrebat de ce s-a oprit, el răspunse:

— Cînd împăratul vorbește, trebuie să tacă toți.

*

Auzind pretențiile primadonei Gabrieli, Ecaterina a II-a strigă:

— Cinci mii de ducați ca să cînte două luni! Adică mai mult de cît dau feldmareșalilor mei?

— Majestatea voastră n-are decît să pună să cînte feldmareșalii.

*

În timpul unui ospăț magnific, împăratul Caligula se porni pe un ris cu hohote. Cei doi consuli, așezați de o parte și de alta a împăratului, îl întrebară de ce rîde cu atîta poftă.

— Mă gîndesc, le răspunse acesta, că la un mic semn pot face să fiți gituiți amîndoi.

*

Unul dintre cei mai celebri oameni politici de pe vremuri se duse să consulte pe un mare specialist deoarece îl neliniștise starea sa generală.

După ce l-a ascultat cu atenție, doctorul îi spuse:

— Fiți liniștit, scumpe prietene. Nimic grav. Nici unul din organele esențiale nu e atins. Inima funcționează minunat.

— Oh!... zise ilustrul bărbat, a servit atît de puțin!

Adunate și repovestite

de SERGIU DAMIAN

Micro-FOILETOANE RIMATE

Cooperativa de consum din Agnita avea la un moment dat stocuri exagerate de mărfuri, printre care și 5 000 kg de cuie.

*În depozit, mi se pare,
Nici o încălzire nu e.
Deci pe frigul ăsta mare
Cum să nu se facă cuie?*

Conducerea C.A.P. Dumbrăveni, reg. Suceava, promite mereu îngrijitorilor de animale că le va asigura condiții de cazare.

*— Încă ne mai cred copii,
(Gîndesc bieții cu sarcasm),
Deci ca să putem dormi,
Ni se spune cîte-un «basm».*

I. Foia, secretarul Sfatului popular din Cilnic, reg. Banat, și-a construit o casă cu materiale destinate comunei.

*Degeaba el propria-i casă
Și-acoperă cu tablă groasă.
Cine se uită la clădire
O vede fără-acoperire.*

Conducerea Școlii profesionale de mecanici agricoli din Corabia a încasat ilegal cîte 10 lei de la fiecare absolvent, fără a elibera chitanță, pentru acoperirea unor lipsuri din inventar.

*Procedul a fost clar
Și nu fac din el mister,
Îi lipsea din inventar
Pînă și-un chitanțier.*

Ion Bădescu, șeful secției raionale de învățămînt Drăgășani, a trecut pe lista de premiere a cadrelor didactice și salariați tehnico-administrativi de la sfatul popular.

*Pe loc cu toți au exclamat
Văzînd norocul care-i paște:
— Prietenul adevărat
La... premiere se cunoaște!*

Sala de sport a Centrului școlar agricol din Giurgiu a fost transformată în dormitor pentru elevi.

*Nu-ncape nici o îndoială
Că-n cazul arătat mai sus
Odată cu elevii-n sală
Și sportul însuși doarme dus.*

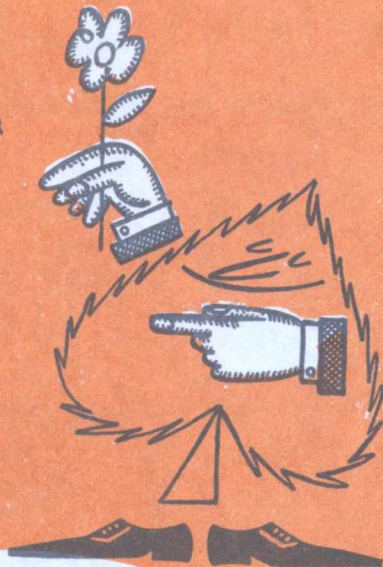
VICTOR TEODOR

Szpilki

(R. P. POLONĂ)

30 DE ANI DE LA APARIȚIE

— Iubitule, fă asta pentru mine:
zîmbește! Îndată va trece fostul meu
soț.

— Ei, ne apucăm să curățim zăpada sau mai așteptăm
decizia?

O ALTERNATIVĂ

ȘI O SOLUȚIE

Guvernul portughez e pus pe reforme. Există o lege care, deși îi aparține, nu-i mai place și pe care se pregătește s-o ajusteze. Numai că nu s-a hotărît încă dacă rectificările să fie făcute numai pe ici, pe colo, sau chiar în punctele esențiale.

Iată despre ce e vorba: sătui pină în gît de mizeria pe care le-o oferă cu atîta generozitate regimul salazarist, 50 000 de portughezi își părăsesc țara în fiecare an, căuțînd să-și agonisească o bucată de piine în străinătate. În momentul de față 50 000 de portughezi se află în Brazilia, 130 000 în Franța, 50 000 în Canada și 40 000 în Africa de Nord. Încă puțin și Portugalia va avea mai puțini cetățeni în interiorul granițelor sale decît în afara lor. În plus, exodul acesta masiv nu este chiar cea mai onorabilă reclamă pentru dictatorul de la Lisabona.

Legea pe care el are de gînd s-o modifice este tocmai cea privitoare la emigrație. Firește, cel mai bine ar fi să interzică pur și simplu șomerilor să plece din țară. Evident, asta nu i-ar împiedica să moară de foame, ceea ce probabil că nici nu l-ar deranja chiar atît de rău pe Salazar și ai lui. Numai că — înainte de a muri — șomerii, pe care această perspectivă nu-i încîntă, se agită. Și de agitație nu duce lipsă guvernul portughez. Ba din contră.

Alternativa pare a fi deci: ori cu populația și cu marile ei nemulțumiri, ori fără nemulțumiri, dar fără populație. Care să fie soluția?

Noi ne-am permite să sugerăm una — cea mai favorabilă pentru Portugalia: ce-ar fi să emigreze Salazar și tot guvernul lui?

V. GĂLĂȚEANU

G R E Ș E L I

Errare humanum est, spuneau romanii. Într-adevăr, greșeala este omenească și cel care a comis-o nu trebuie neapărat s-o plătească cu capul. Ce se intîmplă însă atunci cînd greșeala unor oameni este plătită cu capul altor oameni?

Să luăm ca exemplu satul sud-vietnamez De Duc. «Din eroare» aviația americană l-a confundat cu un alt sat, aflat în zona controlată de Armata Națională de Eliberare și l-a bombardat intens timp de patru ore. Rezultatul: 48 de morți și 55 răniți (copii sub 15 ani, bătrîni de peste 60 și femei de toate vîrstele).

Comandamentul militar american a spus «pardon!» și a așteptat, conform dictonului latin, să i se ierte greșeala. Dar, așa cum arată ziarul britanic «Guardian», există o oarecare nelămurire în ceea ce privește conținutul erorii. *A confunda un sat* cu altul e scuzabil, cu atît mai mult în Vietnamul de sud, unde 96 la sută din localitățile

rurale se află pe teritoriul eliberat de forțele patriotice. *A bombardarea un sat* (oricare ar fi el) încetează să mai fie o simplă greșală și devine crimă. Așa cum spune «Guardian»: «Dacă De Duc s-ar fi aflat într-adevăr în zona inamică, ar fi însemnat asta că bătrîni de acolo sînt mai tineri, copiii mai vîrstnici și femeile mai bărbați? Măcelărirea populației civile, oriunde s-ar găsi ea, nu poate avea nici un fel de justificare».

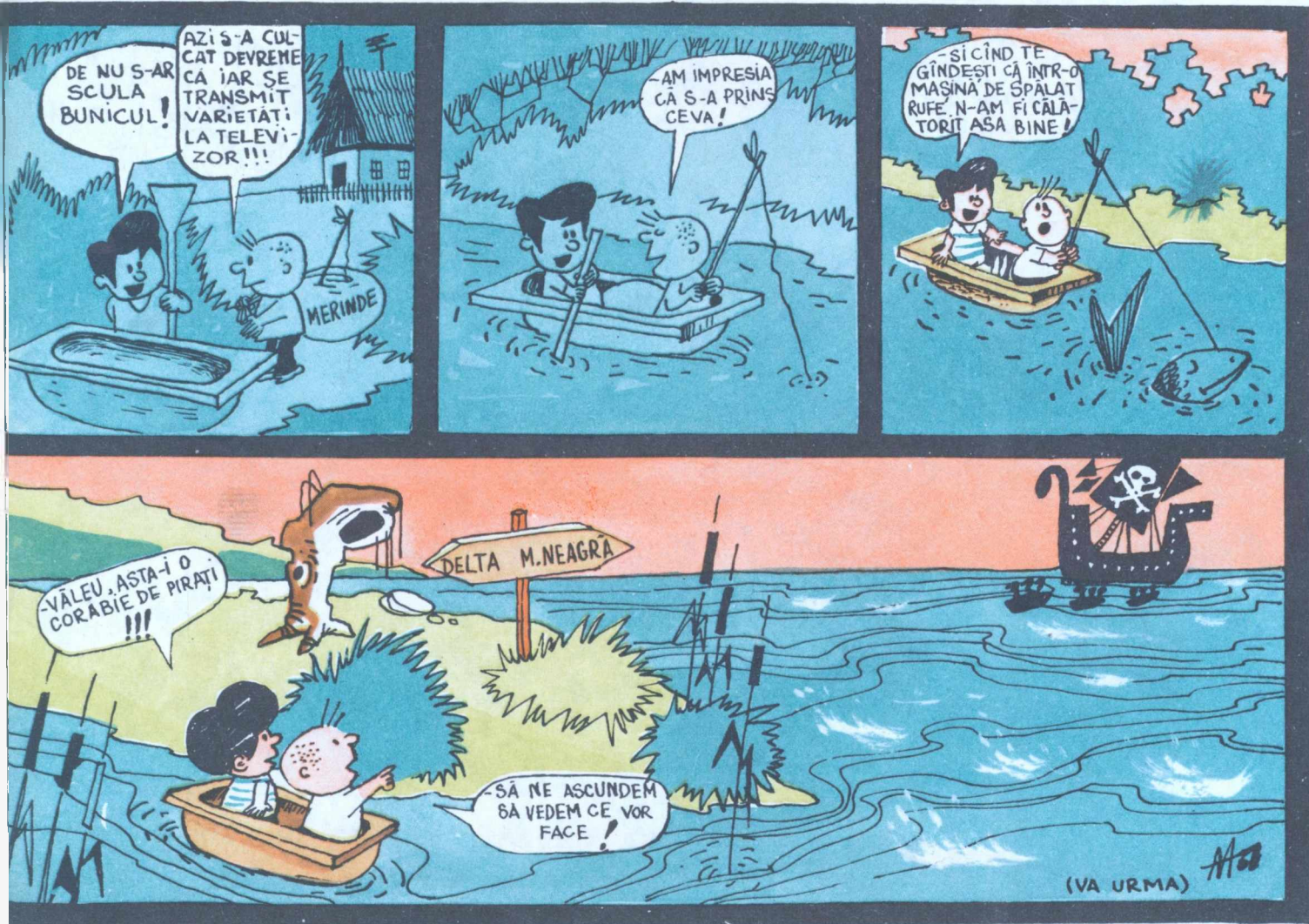
Aici stă miezul problemei. Cei care se amestecă în treburile unei țări aflate la zeci de mii de kilometri distanță, care se străduie din răsputeri să impună un regim urît de popor, care, în acest scop, sînt gata să extermine poporul respectiv, nu-și mai pot înscrie acțiunile la capitolul «greșeli».

Sau atunci trebuie schimbat dictonul: *errare* (în acest fel) *inumanum est...*

N. AURELIU

TICĂ, RICĂ ȘI PIRAȚII UN ROMAN ÎN ILUSTRĂȚII

de A. ANDRONIC

UN NEINTELES

(Urmare din pag. 8)

Poezia nu se lucrează așa... are și ea dichisul ei! Lună... noapte... un șpriț pentru atmosferă... o dragoste neîmpărtășită... o miriște în bătaia vântului... și să vezi cum iese! Nu așa... «Frunză verde de mohor, eu n-am timp să mă înșor!»

Într-o zi îl văzurăm toți pe acest mare neînțeles plimbându-se îngîndurat prin parcul casei de creație.

— Fraților, să știți că i-a venit inspirația! Priviți-l! Gesticulează... se încruntă... semne bune... gestația!

— Eu mă duc să-l întreb!

— Stai aici! Vrei să-l rupi de idei? Nu vezi cât e de frământat?

Ne uităm și nu ne vine să credem. Va să zică are dreptate! Nu poți scrie așa la comandă! Trebuie să gîndești mult înainte de a începe războiul cu hirtia și plaivasul. Poate că are dreptate! Umbla el cu cutia de table de la unul la altul, dar acum! Uitați-vă... parcă e tot numai gînd și visare! Nu mai m-am putut stăpîni! Demonul curiozității e mai puternic decît mine... fie ce-o fi! Mă apropîi de el convins că voi comite un sacrilegiu.

— Nene!

Privirea lui rătăcită îmi impune respect.

— Nene! îndrăznesc eu. A venit?

— A venit pe naiba! O așteptam azi la ora șase... (uitîndu-se la ceas) uite! E șapte și douăzeci și nici n-are de gînd să sosească...

Ce disciplinat în gîndire! îmi spusei eu. Să chemi inspirația în ziua și ora fixată de tine! Halal! Ar trebui să iau lecții!

— Nene... o fi întîrziat o oră, două... lasă că vine ea!

— Sigur! Vine cînd s-or termina prunele... pe urmă de unde marmeladă?

Să fie vreo figură de stil? mă gîndii eu cuprins de admirație.

— Ce marmeladă? îndrăznii eu.

— Nevastă-mea, frate! M-am înțeles cu îngrijitorul de aici să-mi dea un cazan ca să facă nevastă-mea marmeladă... nici nu știi ce specialistă în marmeladă e nevastă-mea! Și azi-mîine se termină prunele. Și ce prune! (gest de disperare; totul nu e decît nimicornicie) Eh! Facem fiecare ce putem! Unii scriu piese, alții poezii...

În cap și în inimă, admirația mi se făcu marmeladă!

ION DOGAR-MARINESCU

EA: — Mă iubești?
EL: — La perfecție!

AGENȚIA TURISTICĂ «URZICA»

se deschide împreună cu revista și își are sediul în pagina de față, cum vîi dinspre copertă pe partea dreaptă. Localul numără cîteva coloane cu acces la critică și ilustrații. Agenția se ocupă cu turismul. În acest scop, în loc de alpenstock, se folosește un alpenstilou cu pastă cam albastră pentru cei vizați.

VREI, NU VREI, BEA... ȘPRIT!

Dacă ajungînd la cabana «Omul» turistul va cere cabanierului puțină apă, va afla că la cabană nu există apă potabilă, ci minerală. Deși aceasta este la sticlă, cabanierul o vinde numai la șprît, conform dispoziției I.I.C. Predeal. Iar din cauza șprîtlui, turiștii nu mai... vin.

TABLOU... CULINAR

Bufetul cabanei «Voina» este în așa fel aprovizionat încît dacă ceri ceva cald, primești de la cabanier cel mult o pătură de lînă. Dacă dorești niște preparate reci, te alegi cu o porție de «N-avem» sau 200 g de «Lipsește» cu garnitură de «Încă n-am primit!» Dacă nu dorești nimic, se găsește!

FRIGIDER... CU SALTEA

Frigiderele au rafturi. La cabana Poiana Izvoarelor din Bucegi există însă unul care se deosebește radical de toate celelalte. În loc de rafturi are paturi. N-au fost puse acolo să nu se strice întrucît ele rezistă la orice greutate. Paturile sînt destinate odihnei turiștilor. Ei dorm ca într-un frigider întrucît în dormitor nu se face foc. Se face foc numai turistul. Din această cauză, deși sus-numitul frigider este cu lumină electrică, nu are priză.

MARCAJE... FĂRĂ VIZIBILITATE

Drumurile de pe munte, după cum se știe, trebuie marcate. În masivul Făgăraș, de această problemă s-a ocupat I.B.C. Păltiniș. Dar, în loc ca întreprinderea să pună marcajele pe stîlpi metalici, cum se obișnuiește, a preferat pietrele. Iar cum zăpada le acoperă repede, turistul nu se mai orientează bine. Exact cum a făcut I.B.C. Păltiniș, cînd le-a pus. Desigur, turiștii nu pot aștepta dispariția zăpezii. Așteaptă, în schimb, dispariția marcajelor fără vizibilitate.

BULINE DE... COMPASIUNE

Cînd te doare capul sau mîseaua, iei un calmant și gata. La cabanele de mare altitudine însă trebuie să iei drumul spre poale pînă la prima farmacie. Că pe munte, în caz de durere, găsești doar compătimirea cabanierului deoarece nu există, contra plată, medicamente strict necesare.

Celor în cauză li s-o fi atras atenția, dar pesemne... nu-i doare capul!

Drumurile spre cabana Valea Funicularului din Bucegi sînt în stare proastă, ceea ce le face inaccesibile pentru excursioniști.

— Ba da, există și alte drumuri, dar alea-s proaste!...

AGENȚIA TURISTICĂ «URZICA»

Raid anchetă
DE V. D. POPA
DESENE DE
V. CRIVĂȚ

Ghidul de munte O.N.T. Dan Anghelescu, cu ocazia unei excursii a chefuit la o cabană, lăsînd pe cei din grupul său să se descurce singuri spre Iezer-Păpușa.

— Să mă părăsească tocmai pe mine.

Cabanierul T. Popa de la cabana Babele refuză să servească turiștilor masa dacă sosesc după ora 22.

— Ce șuncă? Ce ochiuri la capac? La ora aceasta nu vă pot oferi decît niște porții zdravene de... sqm!

Refugiul de la Coștila, aparținînd de Căminul Alpin, nu are îngrijitor și nici lămpi de iluminat, iar mobilierul este foarte deteriorat!

— Hai înapoi; tot e mai mult confort la noi în pădure!

— Cît costă un coniac mare?
 — Doi lei!
 — Dă-mi unu' mic, că n-am decît un leu!

Intilnire patață

Cînd a venit în parc la intilnire
 Am privit-o sugrumat de umire.
 ...O durere profundă-i țîșnea din
 toți porii:

Din baticul negru,
 Din paltonul negru,
 Din rochia neagră,
 Din poșeta neagră,
 Din ciorapii negri,
 Din pantofii negri.
 «Condoleanțele mele»...

Și am mai biuguit
 Necăjit:
 «Sărăcuța de tine»...
 Ea a ris. Ea, cernită, a ris:
 «Asta-i, dragule, moda. Haide,
 uită-te la mine —

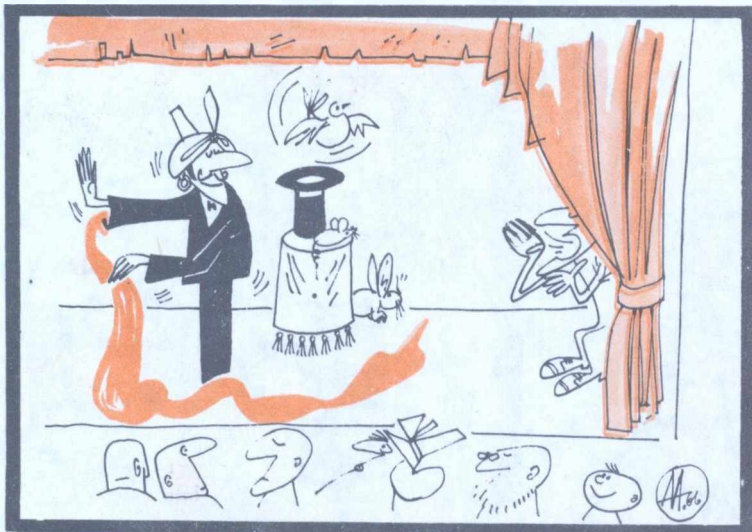
Nu-i așa că sînt bine?»
 Mi-a întins apoi să-i sărut
 un degețel parfumat și mic.
 Dar blestem! Pe dinaintea ochilor
 A început să-mi defileze alene
 un dric.
 Mi-a oferit gura micuță și impulsivă,
 Dar în gît mi s-a așezat
 parcă un nod de colivă.

A constatat:
 «Ești cam rece, ești cam rece,
 iubitul, știi?»

Pierdut
 Am gemut:
 «Nu cobî, draga mea, nu cobî».

MIRCEA BONDA

Intreprinderii de Blănuri «1 Mai»-Oradea i s-au refuzat
 72 de haine îmblănite care aveau căptușeala minecii mai
 mare ca haina.

— Pst, pst, grăbește-te, poate mai apucăm o
 haină cu mineci d-alea!!!

A. ANDRONIC

LA CATASTIF

DENTISTĂ INGENIOASĂ

Tovarășa doctor stomatolog Tudor Elena de la cabinetul stomatologic al policlinicii raionale Costești (regiunea Argeș) îi tratează cu o metodă foarte ingenioasă pe pacienții care vin la dînsa cu dureri de dinți și de măsele.

A constatat, pesemne, tovarășa dentistă Tudor Elena un fenomen științific ciudat: că nu poate umbla la dinții și măselele pacienților, dacă aceștia stau cu gura închisă.

Și-atunci, cînd îi vin pacienții, tovarășa dentistă se poartă cu ei

atît de... ingenios (adică vorbindu-le cu ton ridicat, neascultîndu-i cu înțelegere și aminîndu-i, sau chiar refuzînd să-i trateze) încît rămîn pacienții... cu gura căscată. Deci metoda dă rezultate.

Un prim rezultat: «mustrare scrisă cu avertisment»... doctoriței, din partea forului competent.

Cu asemenea rezultate, dacă nu se vindecă și măselele stricate, se speră că se vindecă măcar dentistă.

ROM CU DOUĂ PREȚURI

Persoanele distinse consumă rom

ARISTICĂ BĂGHINĂ — Tr. Severin

Poezia «Cintec» nu este umoristică. În fabula «Iar despre greiere» sînt cam multe greșeli pentru o singură poezie. Aveți de pildă versurile:

Glăsul îi mai sună încă
 Din vioară, ca o stîncă...

Glăsul cui? Al greierului? Atunci ce caută în vioară? Și apoi, cum poate suna glăsul unui greier (aflîndu-se chiar într-un contrabas) ca o... stîncă? Schița «Săracul Stroe» fiind scrisă cu creionul, pe foiță și cu indigo, nu se poate citi. Vă mulțumim.

OLĂNESCU GHEORGHE — Constanța

Manușcrisele nepublicate nu se mai înapoiază, conform proverbului: «Mortul de la groapă nu se mai întoarce». Dacă vreți să le vedeți e foarte simplu: trimiteți numai lucrări nemuritoare. În orice caz cu versuri ca acestea:

Folosinerom de gînduri
 Ca de niște dure scînduri (etc. etc.)
 e mai bine să o lăsați... moartă.

BURLEAC N. VASILE — Muncelul de Sus, Pașcani

Poeziile dv. «Duminică la cramă», «Femeia» și «Dumnezeu» nu merg. Versurile sînt atît de slabe încît abia se țin pe picioare. Nu credem să se mai facă... bune.

PAȘCANU MIHAI — Suceava

Din păcate schița dv. «Caz urgent» are un subiect identic cu schița «La un pas de moarte» de Ilf și Petrov, publicată recent. Pentru verificare cumpărați «Secolul XX» nr. 7—8/65. Dacă nu-l aveți...

«Jamaica», la braseria din comuna Halmeu (raionul Satu Mare).

Dar numai rom «Jamaica» furnizat de I.C.R.A. Satu Mare, fiindcă se vinde consumatorilor cu 50 lei litru, spre deosebire de romul «Jamaica» furnizat de I.C.I. Satu Mare, care se vinde cu 60.

Ambele întreprinderi îi furnizează numitei braserii rom de aceeași marcă și de aceeași calitate, numai că în factura I.C.I. se menționează să fie vândut cu prețul (legal) de 60 lei, pe cind în factura I.C.R.A.... în pagubă: cu 50.

Facturierii de la I.C.R.A., cind notează prețul romului, parcă n-ar fi cu nasul în factură, parcă ar fi cu «Jamaica» în nas.

DEPOZIT D.C.A.

Întreprinderile bucureștene care au în plan să predea hirtie (veche sau deșeuri) la D.C.A. întâmpină neplăceri, pentru că în Capitală există un singur depozit D.C.A. pentru hirtie și chiar acela de o capacitate insuficientă.

Urmarea: depozitul respectiv primește numai atita hirtie «cît să-și facă el planul», iar întreprinderile care au de predat mai multă, și

nu le e primită, sint nevoite să-și blocheze cu ea spațiile industriale sau s-o țină sub cerul liber, expusă intemperiilor și degradării.

De exemplu, fabrica de cerne-luri «Aurora» putea — într-un sin-gur trimestru al anului trecut — să mai predea 2 000 kilograme de asemenea deșeuri (500 kg hirtie, 500 kg saci și 1 000 kg carton), dar D.C.A. a refuzat să primească.

Sistemul practicat de D.C.A. e bun de... predat la D.C.A.

TRACTOR UITAT

Întreprinderea forestieră Petroșani a ținut în pădure, în sectorul de exploatare Jigoreasa, un tractor KD 35 uzat și cu formele de casare întocmite, fără să-l predea timp de un an, la fier vechi, la I.C.M.

Explicația: rugină.

Nu la tractor.

În biroul respectiv, la I.F. Petroșani.

CANTINIER ISTET

La cantina S.M.T. Pașcani, magazinerul Cristei Gheorghe încasa bani de la muncitorii care luau masa — flotant — la cantină, fără

să le elibereze bonuri.

Pentru această faptă a fost retrogradat pe timp de o lună, punindu-i-se în vedere că — la prima abatere — va fi scos din muncă.

Adică, dacă va mai ciupi de la bonurile flotante, va deveni și el... flotant.

MORAR CU ÎNSUȘIRI

Prună C. Ion, responsabil al morii din comuna Bodești (raionul Horezu, regiunea Argeș) a fost condamnat la 1 500 de lei amendă pentru însușire de uium (și pentru că nu elibera bonuri de măcină) și i s-a desfăcut și contractul de muncă.

Deși uiumul era de la porumb, s-a ales... grîul de neghină.

ACCIDENT DE MUNCĂ

Un grav accident de muncă i s-a întîmplat cetățeanului Sipoș Petru, în vîrstă de 32 de ani, domiciliat (împreună cu bătrîna sa mamă în vîrstă de 60 de ani) în comuna Curtici, str. Andrei Șaguna nr. 13, raionul Arad.

Pe cînd se muncea să nu dea

ochi cu nimeni de la Uzinele de vagoane din Arad unde fusese încadrat lăcătuș și a fost dat afară ca impropriu serviciului din motive de beție, lăsînd în urma lui și o datorie de 1 500 lei, și pe cînd se spetea muncind prin bufetele și bodegile din Arad, să ducă la gură cu amîndouă miinile, țoiuri, pahare, halbe și sticle, aplicîndu-i-se de către miliție, pentru beție și scandaluri, trei amenzi în sumă de 550 lei, Sipoș Petru și-a scrîntit grav ambele miini.

Aflăm în ultimul moment că de fapt a fost altfel, că accidentul de muncă i s-a întîmplat lui Sipoș chiar la domiciliu.

O mină și-a scrîntit-o ducînd-o mereu la gură ca să se îndoape cu mîncarea ce i-o pregătise, ca de obicei, bătrîna lui mamă, căreia îi pretinde să-l slugărească, să-l hrănească și să-i dea și bani pentru circumă, iar cealaltă mină și-a scrîntit-o bătînd-o, ca de obicei, pe bătrîna lui mamă.

O asemenea mină e păcat să se scrîntească.

O asemenea mină trebuie să cadă.

C. CRISTOBALD

B.B. BERCEANU — București

«Trista» dv. are calitate. Treceți într-o dimineață pe la redacție ca să vă... inveselim.

ANDREESCU I. MIHAI — Caracal

E bine să luați exemplul de la clasici. Dar nici așa, cu toptanul...

MIHĂILESCU CORNEL — Piatra Neamț

Avalanșa de manuscrise cu care ne onorați în fiecare zi dovedește o inspirație vulcanică în plină erupție. Mai încercați (și în altă parte).

NELU MARIAN — Iași

Din manuscrisul «Să mori, nu alta» au scăpat cu viață doar două însemnări mai... zdravene, pe care le cităm:

— Mor să-l văd pe Domenico Modugno, mor să-l aud pe Charles Aznavour, mor să-l revăd pe Frank Sinatra. Azi la restaurant cîntă un ins care cumulează și glasul lui Modugno și inflexiunile lui Sinatra și accentul lui Aznavour. Cred că am să mor... de-a binelea.

— Pe piatra funerară Popescu dorește să se scrie puține cuvinte: «Născut în 1900, căsătorit în 1920» sau «mort după o lungă și grea suferință».

VELICAN ION — Timișoara

Sînteți supărat că aforismele pe care ni le-ați trimis și care «constituie strădania gîndirii» dv. nu apar în revistă. Vă satisfacem această dorință reproducînd cîteva dintre ele:

— Somnul nu doarme niciodată; nici cînd fură rîmele, nici cînd îi fură pe pescari...

Fiți, deci, numai ochi și urechi cînd nu dormiți!

— Picăturile de rouă sint ca lacrimile. Cine n-a plîns niciodată să se tăvălească dimineața în iarba necosită.

— Rareori mi se întîmplă să nu gîndesc înainte de a face ceva. Acum fac prima abatere...

Noi n-am vrut să le publicăm. Dv. ați vrut-o!

STELIAN V. IONESCU — Ploiești

Povestea cu «cumnatul lui Dumnezeu» e veche de cînd lumea. De ce vă pierdeți timpul cu asemenea... glume? Și de unde i-ați scos pe cei zece prelați în funcții de asesori populari? N-ar fi rău dacă ați reveni puțin pe pămînt. Asta ca să nu rămîneți mereu cu manuscrisele în... aer.

COSTESCU CICERONE — Bacău

Ne întrebăm «Cum se plătește o poezie?» și vă răspundem: «O poezie se plătește numai în cazul cînd face... parale». Cele pe care ni le-ați trimis («Călărețul buclucaș» și «Ploaia din deal») nu sint de preț. Sint de coș.

DEOCAMDATĂ, NU

Mondi Klinger — București, Cornel Tuțuianu — Turnu Severin, Cosma Damian Ionescu — Tirgovîște, Badea Doru — Cluj, Grigore Clujan — Caransebeș, Constantin Ioniță — Ineu, Cramăr Emil — București, V.I. Popescu — Tirgovîște, Kurt Binder — Sibiu, Petre Dumitru — Ploiești, I. Ștefan — Fetești, N. Gropan — Mangalia.

RODICA TOTT

În cvartalul de locuințe din străzile Decebal și Traian din Tr. Severin, copiii locatarilor au spart lămpi fluorescente.

GROSU MIHAI

FĂRĂ CUVINTE

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scriitorilor”

44.001

În diverse țări din Occident a apărut o nouă vogă în rindurile huliganilor: distrugerea sau deteriorarea unor opere de artă.

— Uite, Jim, ne-a luat-o cineva înainte!..